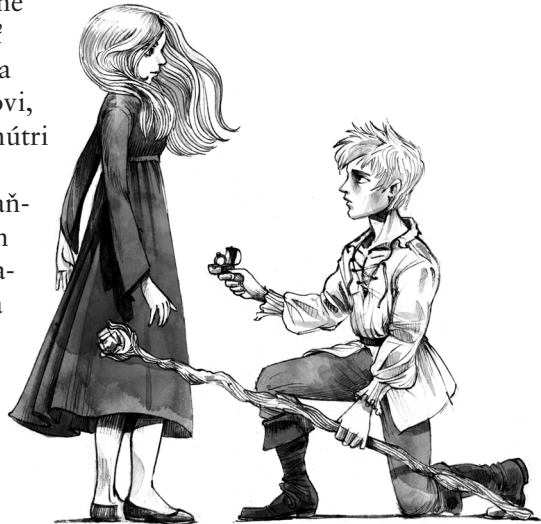

Majster a kráľovná

Je prirodzené pochybovať o svojej pravej láske, pokiaľ nevíete, či ide o niekoho mladého či starého. *Nepochybne pôsobí mlado*, pomyslela si Sophie, keď úchytkom pokukovala po štíhlom chlapcovi bez košele, ktorý vyzeral z okna veže, zaplavovaný sporými lúčmi slnka. Sophie si skúmavo prezerala jeho bielu pokožku bez chĺpkov a priliehavé čierne jazdecké nohavice, husté snehobiele vlasy ostrihané na ježka, žilnaté ruky, ľadovo modré oči... Nevyzeral na viac ako šestnásť; nepôsobil, že by mal čo len o deň viac. A predsa, kdesi hlboko v tomto prekrásnom neznámom sa ukrývala *oveľa* staršia duša (ako napovedal jeho fyzický výtvar). Ostatné tri týždne Sophie odmietala prijať jeho prsteň. Mohla by sa vari pripútať k chlapcovi, ktorý nosí vo svojom vnútri riaditeľa školy?

A predsa, čím dlhšie naňho Sophie hľadela, tým menej v ňom rozoznávala riaditeľa školy. Videla už len sviežeho, éterického mladíka s ostro rezanými lícnyami

kosťami a plnými perami, ktorý ju žiadal o ruku – a ktorý bol oveľa súcejší ako princ, oveľa mocnejší ako princ a na rozdiel od Princa Bohvieakého, tento chlapec patril jej.

Sophie očervenela, keď si pripomenula, že je v jeho svete jedinou. Všetci sa jej zriekli. Za každý svoj zúfalý pokus byť dobrá bola potrestaná zradou. Nemala nijakú rodinu, priateľov, nijakú budúcnosť. Tento okúzľujúci chlapec pred ňou predstavuje jej poslednú nádej na lásku. Od paniky ju páliło vo svaloch a vyschlo v hrdle. Už nemá na výber. Sophie preglgla a pomaličky k nemu pristúpila.

Veď naňho pozri! Nie je starší od teba, chlácholila sa. Chlapec tvojich snov. Načahovala sa trasúcimi sa prstami po jeho holom pleci... až zrazu primrzla na mieste. *Tohto chlapca priviedla opäť k životu čistá mágia,* napadlo jej a stiahla ruku späť do rukáva. *Ako dlho však pretrvajú jej účinky?*

„Nepýtaš sa správne,“ ozval sa zamatový hlas. „Pri mágii neplatia časové zákonitosti.“

Sophie spozornela. Chlapec nehľadel na ňu: zrak mal upriamený na žltkasté slnko, ktoré sotva presvietilo raňajšiu hmlu.

„Odkedy počuješ moje myšlienky?“ znervóznela Sophie.

„Nepotrebujem počuť myšlienky, aby som vedel, ako rozmýšľajú čitatelia,“ odvetil jej. Sophie v čiernom plášti zaujala miesto vedľa neho. Pocítila mrazivý chlad jeho mramorovej pokožky. Spomenula si na Tedrosovu kožu, vždy upotenú a opálenú, z ktorej sálalo živočíšne teplo. Telom jej prešľahla horúca vlna – zlosti či ľútosti alebo niečoho medzi tým. Pomkla sa viac k chlapcovi, pažou mu priľahla bledú hrud’.

Ani o ňu okom nezavádil.

„Čo to je?“ vyzvedala Sophie.

„Slnko,“ odvetil jej a ďalej ho sledoval prebleskovať cez hmlu.

„Každý deň je pri východe slabšie ako predošlý.“

„Kiežby bolo v tvojej moci rozžiaríť ho,“ zamumlala Sophie. „To by bolo labužo!“

Chlapec na ňu kyslo zagánil. Sophie stuhla, keď jej bolo takýmto spôsobom pripomenuté, že na rozdiel od jej niekdaj-

šej najlepšej priateľky jej nový nápadník nie je ani dobrý, ani priateľský. Chytró opäť vyzrela von oknom a striaslo ju od chladu. „No a čo, veď slnko v zime aj tak stráca na sile. Človek nemusí byť čarodejníkom, aby to vedel.“

„Možno potrebujeme čitateľov, aby nám do toho vniesli svetlo,“ britko poznamenal, keď sa šinul k bielemu kamennému stolu v kúte, kde sa nad otvorenou rozprávkovou knižkou vznášalo dlhé pero v tvare pletacej ihlice, ostré ako britva. Sophie ho nasledovala zrakom. Rozoznávala farby na poslednej stránke: zobrazovali ju, ako svojim bozkom vracia riaditeľovi školy stratenú mladosť, zatiaľ čo jej najlepšia priateľka mizne domov s princom.

Koniec

„Ubehli *tri týždne* odvtedy, čo Storian napísal náš príbeh Už nikdy viac,“ skonštatoval chlapec. „O niekoľko dní by mal začať písať nový príbeh, pre zmenu s láskou na strane zla. Láskou, ktorá vyničí dobro, v jednej rozprávke po druhej. Láskou, ktorej zásluhou sa pero zmení z klatby zla na jeho zbraň.“ Oči sa mu zúžili na malé štrbinky. „Namiesto toho však pero opäť otvára knihu, ktorú už raz uzavrelo, a *zostáva* na jednom mieste, visí nad Koncom ako v hre, pri ktorej sa opona nie a nie *zatiahnúť*.“

Sophie nedokázala odtrhnúť zrak z Agathy a Tedrosa na tej istej stránke: boli tam vyobrazení, ako miznú a s láskou sa objímajú. Sophie sa búrili útroby, tvár jej páliło od horúčavy: „A rozprávky je koniec,“ pripleskla rozprávkovú knižku v čerešňovočervenej väzbe a šupla ju k *Žabiemu princovi*, *Popoluške*, *Rapunzel* a ostatným dokončeným príbehom Storiana. Srdce jej už bilo pokojnejšie. „Opona padla.“

Knižka sa bleskovo odrazila z police, plesla ju po tvári, prirazilá ju k stene a potom letkom dosadla na stôl. Znova sa šmahom rozďavila na poslednej stránke. Storian nad ňou znovu blikotal.

„Nebolo to nedopatrením,“ prevravel chlapec, keď sa priplachtil k Sophie, ktorá si šúchala štípajúce líce. „Storian totiž udržuje náš svet nažive tým, že píše nové a nové príbehy. Momentálne nemá v úmysle zanechať *váš* príbeh a prejsť na nový. A pokiaľ pero nezačne *nový* príbeh, slnko umiera, deň čo deň, až kým lesy nestmavnú a nenastane Koniec pre nás *všetkých*.“

Sophie zdvihla oči k jeho siluete, črtajúcej sa v bledom svetle. „Na čo vlastne čaká?“

Naklonil sa k nej a strnulými prstami sa dotýkal jej broskyňovej pokožky. Sophie zacúvala a narazila pritom do knižnej poličky. Chlapec sa pousmial a podišiel bližšie, pričom zaclonil slnko. „Obávam sa, že niekto váha, či som tvojou pravou láskou,“ zahrkútal. „Pochybuje, či si sa naozaj upísala zlu. Je na pochybách, či tvoja priateľka a princ by mali navždy spolu odísť.“

Sophie pomaly vzhliadla k jeho čiernemu tieňu.

„Tým niekým si podľa mňa ty,“ pokračoval riaditeľ školy a natiahol k nej ruku. Sophie zazrela na jeho studenej, mladej dlani zlatý prsteň. V jeho odlesku sa zračila jej vystrašená tvár.

Pred tromi týždňami Sophie svojím bozkom premenila riaditeľa školy na chlapca a zapudila svoju najlepšiu priateľku domov. Na okamih mala víťazoslávny pocit úľavy, keď Agatha potichu zmizla s Tedrosom. Jej najlepšia priateľka síce dala prednosť princovi pred ňou, no v Gavaldone ani nechytajú o princoch. Agatha umrie ako prostá dievčina s praobyčajným chlapcom, kým ona si bude ďaleko, veľmi ďaleko odtiaľ hovieť na výslni v ríši ničoty. Kým sa vznášali k jeho striebritej veži na oblohe, Sophie, schúlená v náručí svojej pravej lásky, čakala, až pocíti šťastie. Dosiahla vybájené méty a výhra v rozprávke predsa znamená šťastie.

Keď však pristávali v jeho temnej kamennej komnate, Sophie sa začala chvieť. Agatha je preč. Jej najlepšia priateľka. Jej spriaznená duša. A so sebou vzala aj chlapca, s ktorým sa Sophie zblížila v mnohorakých podobách: keď ona bola dievčaťom, keď bola chlapcom, keď on bol jej pravou láskou, keď jej bol iba priateľom.

Agatha získala Tedrosa, jediného chlapca, ktorého Sophie skutočne dobre poznala; Tedros získal Agathu, jediná osobu, bez ktorej si Sophie nevedela predstaviť život. A Sophie získala nádherného chlapca, o ktorom nič nevedela, až na temné hlbiny jeho zla. Zatiaľ čo sa riaditeľ školy k nej približoval ako mladý princ s domýšľavým úsmevom, Sophie si uvedomila, že urobila chybu.

Ibaže je prineskoro to vrátiť späť. Cez okno sledovala žeravé uhlíky miznúce po Agathe, zámky, čo zahnívaním sčerneli ako supy, chlapcov a dievčatá gniavených urputným bojom, učiteľov metajúcich zaklínadlá na žiakov, na seba navzájom... Omráčená sa zvrtila k riaditeľovi školy. Naskytol sa jej pohľad na chlapca so zasrienenými vlasmi, kľachiaceho pred ňou na jednom kolene s prsteňom v ruke. *Prijmi ho*, zaznievajú jej v hlave jeho slová, a pomíne sa dvojročná vojna. Už nijaké dobro verzus zlo. Dievčatá verzus chlapci. Namiesto toho iba neodškriepiteľné zlo: riaditeľ školy a jeho kráľovná. Vezmi si ten prsteň, vyhlásil krásny chlapec a ona napokon dospeje k šťastnému zavŕšeniu.

Sophie si ho nevezala.

Riaditeľ školy ju nechal samu vo veži, zapečatil okno, aby nemohla ubziknúť. Každé ráno, keď hodiny odbili desať, prišiel a opäť ju požiadal o ruku. Div divúci, každý deň mal mladé, šlachovité telo ináč zaodiate: jeden deň prišiel v čipkovanej košeli, na ďalší deň vo vlajúcej tunike či v priliehavom kabátcí, prípadne v šatách s nazberkaným golierom. Rozviate oblačnobile vlas mal raz ulízané, inokedy rozstrapatené či nakučeravené. Nosil jej dary: skvostné róby s drahokamami, pôvabné kytice, levanduľové parfumsy, tégly s krémami, fioly s tekutým mydlom a nádoby s bylinami – vždy uhádol jej želanie. No i tak Sophie zakaždým záporne pokrútila hlavou a on odchádzal bez slova, zachmúrený ako trucovitý tínedžer. Ona tam zostala, uväznená sama v jeho komnate, v spoločnosti jeho rozprávkovej knižnice a jeho starých modrých šiat a striebornej masky, ktoré ako relikvie viseli na hákoch na stene.

Trikrát denne sa ako šibnutím čarovného prútika objavilo jedlo v okamihu, keď pocítila hlad – vždy to, na čo práve mala obrovskú chuť: také akurátne porcie na kostených tanieroch – zelenina na pare, ovocný kompót, dusená ryba a občas aj slaninka s fazuľou (nevedela sa striasť vlčej chute na ňu od čias, čo bývala chlapcom). Keď v komnate padla noc, zhmotnila sa tam obrovitánska posteľ s krvavočervenými zamatovými plachtami a bielym čipkovaným baldachýnom. Spočiatku Sophie nedokázala usnúť, skamenená pri pomyslení, že by sa mohol prikradnúť v tme. Nikdy sa však nevrátil až do nasledujúceho rána, aby absolvoval ich mĺkvy rituál s ponúkaným prsteňom a jeho odmietnutím.

Na druhý týždeň si Sophie začala klásť otázku, čo sa asi stalo s dvoma školami. Predlžuje nebodaj svojim odmietavým postojom vojnu medzi chlapcami a dievčatami? Dopltil niekto na jej počínanie životom? Snažila sa vyzvedieť, čo sa stalo s jej priateľmi – s Hester, Dot, Anadil, s Hortom. On jej však neodpovedal na nijaké otázky, akoby ten prsteň bol cenou, ktorú treba zaplatiť, aby sa veci pohli vpred.

Dnes prehovoril prvýkrát odvtedy, čo ju sem priviedol. Sophie stála pri ňom v žiare pohasínajúceho slnka. Odrazu jej došlo, že to už nemôže odkladať ďalej bez konzekvencií. Nadišiel čas, keď má spečatiť svoj osud s ním, inak pomaly vyhasne aj jej život. Zlatý prsteň v ruke riaditeľa školy sa trblietal jasnejšie, sľuboval jej nový život. Sophie vzhliadla k chlapcovi s odhalenou hrudňou, modlila sa, aby sa jej zjavil dôvod, prečo si ho má vziať... no nevidela nič iné, len cudzinca. „Nemôžem,“ zaševalila a zronene sa pomkla k polici. „Neviem o tebe to prvoradé.“

Riaditeľ školy na ňu zagánil, hranatá sánka mu padla a vložil prsteň späť do vrecka krátkych nohavíc. „Čo by si rada vedela?“

„Aspoň tvoje meno,“ odvetila mu Sophie. „Ak by som tu mala s tebou zostať, potrebujem vedieť, ako ťa oslovovať.“

„Učítelia mi hovoria Majster.“

„Ja ťa nebudem volať Majster,“ vyblafla Sophie. Zaškrípala

zubami a už-už jej išiel rázne odvrknúť, no Sophie sa nedala zastrašiť. „Bezo mňa neexistuje tvoje už nikdy viac,“ predbehla ho so zvýšeným hlasom. Si iba chlapcom, nič viac – dobre stavaným, mužným, hriechne krásnym – ale stále len *chlapcom*. Nemôžeš nado mnou vládnuť. Nemôžeš si vynútiť moju pravú lásku zastrašovaním. Je mi úplne jedno, aký si nádherný, bohatý či mocný. Tedros mal to všetko, a tu ho máš: nedopadlo to dobre. Zaslúžim si niekoho, kto ma urobí šťastnou. *Aspoň* takou šťastnou, aká je Agatha – a Agatha nemusí oslovovať Tedrosa Princ po zvyšok svojho života! Pretože Tedros má meno ako každý jeden chlapec na svete a rovnako ho máš aj ty a ja ťa ním budem oslovovať, ak chceš, aby som ti dala šancu.“

Riaditeľ školy sa nadurdil ako moriak, ale Sophie sa už rozhodla. „Veruže hej. *Ja mám* teraz prevahu. Môžeš byť riaditeľom tejto pekelnej školy, ale nie si mojím pánom a nikdy ním nebudeš. Sám si to vravel: Storian nepíše, lebo čaká na *moju* voľbu, nie tvoju. Ja rozhodujem, či prijmem tvoj prsteň. Závisí odo mňa, či toto bude Koniec. Ja rozhodnem, či tento svet bude pokračovať ďalej alebo sa skončí. A ja budem s radosťou pozorovať, ako zhorí na prach, pokiaľ očakávaš, že budem otrokyňou, a nie kráľovnou.“

Riaditeľ školy po nej namosúrene fľochol, na mátožne bielom krku mu navreli žily. Zahryzol si do pery tak silno, až Sophie napadlo, že ju zožerie, a v hrôze odstúpila, ale on si iba uľavil hnevlivým odfúknutím a odvrátil zrak. Potom veľmi dlhý čas mlčal so zaťatými päsťami.

„Rafal,“ zamrmlal. „Volám sa Rafal.“

Rafal, zopakovala si v duchu užasnúta Sophie. Ihneď ho videla úplne inak: s nezarastenou mliečnou pokožkou, iskrou dospievajúceho v očiach, s hrdo vypnutým hrudníkom, ktorý pasoval k búrliváctvu a mladistvosti, ktoré vyznievali z toho mena. *Rafal*. Čo na mene nás privádza k tomu, aby sme uverili príbehu za ním?

Znenazdajky sa červenala od túžby, pálčivo túžila sa ho dotknúť... až kým si neuvedomila, čo by nasledovalo, keby si

ho zvolila. Tento chlapec sa neštítal zmasakrovať vlastnú krv v mene zla a je presvedčený, že ona je schopná toho istého. Sophie zaspätkovala.

„Ako sa volal tvoj brat?“ opýtala sa ho.

Zvrtol sa, oči mu blčali. „Nechápem, ako ti to dopomôže k lepšiemu spoznaniu mňa samého.“

Sophie nenalievala. Potom si všimla, ako sa za ním dvíha hmla. Odhalila zelenkavý opar nad dvoma čiernymi zámkami v diaľave. Prvýkrát za posledné tri týždne odkryl okno na dosť dlho, aby cezeň niečo zahliadla. Obe školy však pôsobili mŕtvolne mlkvo, na ich streche či balkónoch nebolo ani živáčka. „K-k-kam sa všetci podeli?“ vyhrkla, keď šibla pohľadom po scelenom Moste medzi zámkami. „Čo sa stalo s dievčatami? Chlapci sa ich zastrájali vykynožiť...“

„Kráľovnej prináleží klásť mi otázky o škole, ktorej vládne,“ hneď vyrukoval s odpoveďou. „Ty však ešte nie si kráľovnou.“

Sophie si vyčistila hrdlo, pričom si všimla vydutinu od prsteňa v jeho priliehajúcom vrecku. „Hmm, prečo sa neprestajne preobliekaš? Je to... také zvláštne.“

Prvýkrát jej chlapec pripadal nesvoj. „Keďže si ma ustavične odmietala, usúdil som, že pokiaľ sa budem obliekať ako princovia, akých by si rada ulovila, pomohlo by to veci.“ Poškrabal si pekne vrysované brucho.

„Potom som si spomenul, že Artušov syn neobluboval košele.“

Sophie zaprskala, snažila sa odignorovať jeho dokonalú figúru. „Netušila som, že aj všemocní sú schopní sebaepochybností.“

„Keby som bol všemohúci, dokázal by som ťa prinútiť, aby si ma ľúbila,“ zabručal.

Sophie započula nedotklivosť v jeho hlase a na okamih uvidela obyčajného chlapca, chorého od lásky, ktorý sa usiluje o dievčinu, ktorú nemôže mať. Potom si pripomenula, že on nie je hocijaký chlapec. „Nik si nemôže vynútiť lásku od druhého,“ vrátila mu to. „Naučila som sa to po väčších útrapách ako ostatní. Okrem toho, dokonca aj keby si ma *mohol* donútiť k láske, nikdy by si ma nedokázal ľúbiť. Ty nemôžeš mať nič

rád. Nie, ak si dobrovoľne zvolíš zlo. To preto tvoj brat už nie je medzi živými.“

„A predsa, som nažive vďaka bozku od svojej pravej lásky,“ nepopustil.

„Obalamutil si ma...“

„Nechcela si sa pustiť.“

Sophie zbledla ako stena. „*Nikdy* ťa nepobožkám a myslím to fakt vážne!“

„Ó? Na to, aby som ožil, aby sa mi prinavrátila mladosť... ten bozk musel byť *obojsstranný*, nie je tak?“ Uškrnul sa s pohľadom upreným na Sophiiu ohúrenú tvár. „Tvoja najlepšia priateľka ťa tomu nepochybne naučila.“

Tá pravda jej vzala vietor z plachát. Rovnako ako onehdy Agatha mohla prijať Tedrosovu ruku, ale namiesto toho sa rozhodla pre Sophie, aj Sophie mohla poslať riaditeľa školy späť do hrobu. Sú však tu, obaja krásni a mladí, obeť bozku, ktorý sa ona pokúša poprieť. Prečo sa k nemu v tú noc prisala ako kliešť? spytovala Sophie svoje svedomie. Aj vtedy, keď už bolo jasné, *koho* bozkáva? Pozrela na toho porcelánového chlapca a v duchu si premietala všetko, čo urobil, aby si ju získal, navzdory smrti a času... myslela na jeho nehynúcu vieru, že by ju vedel urobiť šťastnou aj mimo rodiny, priateľky či princa. Uchádzal sa o ňu vtedy, keď ju nikto iný nechcel. Veril v ňu, keď jej neveril nik iný. Sophie sa zadržával hlas v hrdle. „Prečo ma tak veľmi chceš?“ zachripela.

Uprene sa na ňu zahľadel. Zovretie sánky povolilo, pery sa mu pootvorili. Na okamih Sophie napadlo, že keď prestane byť v strehu, vyzerá ako Tedros – stratený chlapec, ktorý sa hrá na dospelého. „Pretože kedysi dávno som bol ako ty,“ zašavelil. Viečka sa mu chveli, pohrúžil sa do spomienok.

„Pokúšal som sa mať rád svojho brata. Snažil som sa uniknúť svojmu osudu. Dokonca som sa domnieval, že som našiel...“ Prichytil sa pri snení a spamätal sa. „Neviedlo to však k ničomu inému, len k väčšej bolesti... väčšiemu zlu. Rovnako ako keď hľadáš lásku, vždy to dopadne rovnako. S tvojou matkou,

tvojím otcom, najlepšou priateľkou, tvojím princom... Čím viac sa pachtíš za svetlom, tým väčšiu tmu nachádzaš. No i tak pochybuješ, že skončíš medzi zlými.“

Sophie stuhla, keď jej jemne nadvihol bradu. „Tisícky rokov nám dobro diktovalo, čo je láska. Obaja sme sa snažili milovať svojím spôsobom, ale zažívali sme iba bolesť,“ pokračoval. „No čo ak jestvuje iný druh lásky? Temnejšia láska, ktorá mení bolesť na moc. Láska, ktorú chápú iba tí, ktorí ju spolu prežívajú. To preto si sa nevytrhla pri našom bozku, Sophie. Pretože ja ťa vidím takú, aká si naozaj, a práve takú ťa mám rád – keď to nedokáže nikto iný. Pretože to, čo sme obetovali jeden druhému, si dobro ani nedokáže predstaviť. Čo na tom, že to oni nenazývajú láskou. My vieme, že to je láska, rovnako ako vieme, že trne patria k ruži takisto ako okvetné lístky.“ Naklonil sa k nej, perami jej láskal uško. „Ja zrkadlím tvoju dušu, Sophie. Ak ľúbiš mňa, ľúbiš aj seba samu,“ šepkal jej. Potom si priložil jej ruku k perám, bozkal ju ako princ, a potom ju jemne pustil.

Sophie išlo srdce vyskočiť z hrude. Jakživ sa necítila taká nahá a ešte silnejšie sa zababušila do čierneho hávu. A potom pozvoľna, zatiaľ čo hľadela na jeho strohú a symetrickú tvár, Sophie pocítila, že sa jej dych vracia do normálu a že jej brucho zalieva teplo a zvláštny pocit bezpečia. On jej rozumie, tento chalan s temnou dušou. Vtom uzrela v zafírových plôškach jeho očí, až ako hlboko spolu zašli. Celá vyľakaná potriasla hlavou a zarapkala. „Ani neviem, či si reálny chlapec.“

Usmial sa na ňu. „Vo svojej rozprávke si sa mala možnosť naučiť jednému, Sophie: že veci sa majú tak, ako ich vnímaš.“

Sophie zvrátila čelo. „Nerozumiem tomu...“ začala, ale kdesi v hĺbke svojej duše tomu rozumela.

Chlapec vyzrel von na slnko nad jeho školou, také prchavé a zahmlené. Sophie pochopila, že jej na ďalšie otázky neodpovie.

Keď rukou vklzol do vrecka, cítila, ako sa jej chveje celé telo – akoby ju to vlieklo k vodopádu, ktorému sa nedá vyhnúť.

„Budeme šťastní ako Tedros a Agatha?“ naliehala so zlomným hlasom.

„Nestrácaj vieru vo svoj príbeh, Sophie. Nechýli sa ku koncu bezdôvodne.“ Otočil sa k nej. „Je načase, aby si mu uverila.“

Sophie pozrela na zlatú obrúčku v jeho ruke. Dych sa jej zrýchľoval a zrýchľoval... Celá rozklepaná ho odsotila. Načiahol sa k nej a Sophie ho odstrčila k stene, dlaňou zatlačila na jeho chladnú hrud'. Nekládol jej odpor, keď mu so zdivenými očami priložila ruku na hrudnú kosť. Ťažko dychčala. Nevedela, čo hľadá, až kým to nenahmatala prstami. Primrzla na mieste. A potom jej zdvihnutá ruka dopadala na to miesto na jeho hrudi, znova a zas. A jeho srdce búšilo pod dotykmi jej dlaní... Sophie k nemu pomaličky vzhliadla, vpijala sa do jeho silného, nádejou sa ozývajúceho srdcového rytmu, nie nepodobného jej.

„Rafal,“ pošepla a zaželala si, aby ten chlapec zostal pri živote.

Špičkami prstov jej láskal tvár a Sophie prvýkrát neuhla pred tým chladom. Keď si ju priťahoval k sebe, cítila, ako sa roztápajú a vytrácajú jej pochybnosti, ako jej strach odchádza a nahrádza ho viera. S jej čiernym plášťom pritlačeným k jeho bielemu telu boli ako dve labute, ktoré našli rovnováhu. Sophie rozhodne a s istotou zdvihla ľavú ruku k slnku.

Potom jej Rafal hladko nastokol prsteň na prst. Kožou sa jej kúsok po kúsok rozlievalo príjemné teplo, až kým prsteň pevne nedosadol. Sophie sa z úst vydral hlboký vzdych a snehovobiele chlapec sa usmieval, nevedel sa na ňu vynadávať.

Majster a kráľovná, ešte pohrúžení v objatí, sa obrátili k počarovanému peru nad svojou rozprávku v očakávaní, že posväťtí ich lásku... v očakávaní, že konečne uzavrie ich knihu....

No pero sa ani nehlo.

Knihá ostala otvorená.

Sophie zamrelo srdce. „Čo sa deje?“

Sledovala Rafalov zrak k jantárovočervenému slnku, ktoré odtieň stmavlo. Tvár mu stuhla ako oceľ na mŕtvolnú masku. „Zdá sa, že pero pochybuje o našom šťastnom konci.“